

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. február 2.
(csütörtök)**

Szepesy László

ISTEN FELÉBRESZTI EGYHÁZÁT: ELLENSÉGESKEDÉST TÁMASZT

Énekek: 161, 680

Alapige: 1Mózes 3,15

„... ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, hogy a mai napon is velünk voltál, nemcsak úgy, hogy éltetél és megtartottál bennünket fizikailag és lelkileg, nemcsak úgy, hogy megőriztél a hitben, hanem minden gondolatunkat, minden érzésünket láttad, és azt is tudod, hogy mi ért bennünket, mert Te vagy a szívek vizsgálója. Te látod, hogy milyen öröm, szomorúság, boldogság, vagy más érzés és gondolat járta át ma is a szívünket. Köszönjük Neked, hogy az Úr Jézus Krisztusban szabadítást készítettél számunkra: minden ma elkövetett bűnre bocsánatot szereztél; de minden áldást is Őtőle, Óáltala és Őérte kaphattunk meg. Köszönjük ezeket Neked, és azt, hogy a mai napon is kiárasztottad ezeket ránk.

Kérünk, Urunk, hogy áldd meg együttlétünket, mert a Te nevedben jöttünk össze. És kérjük úgy jelenlétedet, hogy Szentlelked munkálkodjék a mi szívünkben, ítélje meg annak gondolatait, vágyait, és formálja Neked tetszővé azt. Könyörgünk azért is, hogy a Te igéd ne szóljon hiába, ne essen a földre, amit mondasz, hanem valóban mindent szívünkbe zárhassunk, és megértve, elhíve, igaznak tartva azt, a szerint is tudjunk élni. Egyedül ez nem megy nekünk, ezért kérjük az engedelmesség Lelkét, Óáltala és Őve-

le támogass bennünket. Köszönjük irgalmadat, kegyelmedet, amely által ez lehetséges.

Ámen.

Igehirdetés

A világ teremtésétől fogva a mai napig az Egyház életében sokszor adódtak olyan mélypontok, amelyek során a többség azt hitte, Isten népe végleg el fog tűnni a föld színéről. Az emberiség történelme során többször előfordult, hogy olyan általános volt a züllöttség, a hitetlenség, és olyan kevesen voltak a valóban megtért, igazán istenfélő emberek, hogy azt gondolták, hogy ővelük ki is hal az Egyház. Ez azonban sosem történt meg, bármilyen baljós jóslatokkal állt elő is az ember, és sohasem történhet meg, mert az Egyház léte nem tőlünk, emberektől, hanem csakis kegyelmes Istenünktől függ. Sosem ember akaratából, emberi szervezkedés révén jöttek létre a hitvalló gyülekezetek, hanem Isten Lelkének munkája révén, aki a lelkiileg halottakat életre kelti, hitet ad nekik, a bűnös világból kiválasztja, és szent életre hívja el őket. Ezért az Egyház létét és jövőjét sosem a hívők száma, megléte, hanem egyedül Isten maga garantálja.

Ő pedig a történelem folyamán számtalan alkalommal bebizonyította azt, hogy nem hagyja, hogy népe eltűnjön a föld színéről, sőt, gyakran Egyházát a halottnak látszó állapotából újból életre keltetette, felébresztette. Ennek a munkájának egyik legnagyobb példája az 500 évvel ezelőtti reformáció, amely során mennyei Atyánk nemcsak egy, hanem több nemzet szívében is meggyújtotta az evangélium lángját. Ezt a munkáját Isten azonban már jóval korábban kezdte, amelyről a Szentírás több helye is bizonytságot tesz. Amennyiben Urunk engedi és élünk, egy igehirdetés-sorozat keretén belül több igehelyet meg fogunk majd vizsgálni, amelyek arról szólnak, hogy az Egyház egyes korszakaiban, amikor halálközeli állapotba került, Isten hogyan ébresztette fel népét, és miként újíttotta meg azt.

Urunknak ezt a munkáját megismerve nemcsak azt tudjuk meg, hogy minket hogyan akar formálni, és bennünket hogyan ébresztget, hanem egyben hálaadásra is akar minket indítani, és iránta való bizalomra, hogy Ő munkálkodni fog, ahogy eddig is tette népe körében. Nekünk pedig ebben az Ő munkájában az Ő szeretetének és kegyelmének megnyilvánulását is észre kell vennünk.

Mai alapigénk is rámutat arra, hogy ha az Egyház élete az embertől függene, akkor az nem lett volna hosszú életű, ugyanis már az első tagjai, Ádám és Éva bűnbeesésükkel, Isten jogos haragját kivíva elpusztíthatták volna azt. Isten azonban megkegyelmezett az első emberpárnak, és őbenük mindannyiunknak, és nemcsak megtartotta Egyházát (tehát nem hajtotta végre haragjának ítéletét), hanem mintegy a lelki halálból életre akar-

ta kelteni őket. Több dolgot is tett ezért a Szentírás beszámolója szerint, ma azonban csak azzal az eggyel foglalkozunk, hogy Isten ellenségeskedést támasztott az ember és a Sátán között.

Önmagában véve furcsa lehet számunkra, hogy Isten ellenségeskedést támaszt valakik között, hiszen Ő „*nem a visszavonásnak*” (a harcnak), „*hanem a békességnek Istene*”(1Korinthus 14,33). Mégis a Szentírásból azt is egyértelműen tudjuk, hogy Isten a bűnt nem tűri el, hanem jogos ítélettel megbünteti azt. Hamis az a korunkbeli bálványkép, amely Istent olyanak ábrázolja, aki mindennel szemben toleráns, aki eltűr mindenféle párnaságot, bálványimádást, hazugságot és csalást, és csak azt képviseli, hogy szeressük egymást. Ez egy hamis bálványkép. Az Ige Istene haragszik a bűnre, ahogyan azt a Róma 1,18 is mondja: „*nyilván van az Istennek haragja mennyből az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen*”. Isten tökéletes szentsége nem tűri meg a bűn jelenlétét, igazságossága pedig nem hagyhatja azt büntetlenül. Amikor tehát Isten ellenségeskedést támaszt a bűnre sarkalló Sátán és az ember között, akkor Isten saját szentségét és igazságosságát is kijelenti. Ha az Úr nem indított volna harcot e világ fejedelme ellen, aki az Isten képét hordozó embert fellátította mennyei Atyánk ellen – mert ezt tette a Sátán –, akkor Isten saját hatalmát, szentségét és igazságosságát tagadta volna meg, amire viszont Ő képtelen, mert „*Ő magát meg nem tagadhatja*”. Ezért a szóban forgó ellenségeskedés támasztása Isten dicsőségét szolgálta elsősorban. Amikor feltesszük a kérdést, hogy miért támasztott ellenségeskedést Isten az ember és a Sátán között, akkor az első, amit válaszolnunk kell: Isten dicsősége miatt, Önmagáért.

Másodszor: Istennek ebben a tettében az irántunk való kegyelmes és mentő szeretete is megmutatkozott, amellyel nem hagyta, hogy az ember a bűnei miatt elpusztuljon. Ugyanis ha Isten nem támaszt ellenségeskedést köztünk – és itt személyesen magunkra gondoljunk: személy szerint köztünk – és a Sátán, a bűneim, és minden gonoszság között, akkor mindannyian elkárhoznánk. Látnunk kell ugyanis azt, hogy Isten közbelépése nélkül mindannyian a Sátánnal – ezt fájó kimondani, de – békességben élünk, bűneinkben gyönyörködnénk, azokban találnánk meg az élvezetet, nem akarnánk semmilyen változást az életünkben (legfeljebb a saját elképzeléseink szerint), Istent nem keresnénk, és így egyenesen az örök kárhozat felé haladnánk.

Mert az, hogy Istennek kellett ellenségeskedést támasztania és szereznie, azt jelenti, hogy az ember magától nem harcolna sem a Sátánnal, sem a kísértésével, sem a bűnnel szemben. Az ember egyedül ugyanis nem volt képes felismerni a Sátán és a bűn természetét, ellenséges voltát, erre alkalmatlan volt. Azt sem ismerte fel az ember, hogy a Sátánnal való meg-

alkuvás saját végzetét jelenti. Mert nézzük meg a bűnesetet, hogy mi is történt, amikor az ember először találkozott a kísértővel az Édenkertben. Milyennek ismerte meg az ősi kígyót? Megismerte egyáltalán olyannak, aki valójában volt? Vagy tegyük úgy fel a kérdést, hogy mi mindent nem ismert fel őbenne?

Az ember nem ismerte fel azt, hogy az, akivel beszél – aki Isten parancsának megszegésére csábítja –, az nem a barátja, nem a javát és boldogságát akarja, hanem az ellensége, aki a vesztét kívánta, mert „*emberölő volt kezdettől fogva*”, ahogy Urunk is mondja. Éva azt hitte, hogy a kígyó tanácsa jobban szolgálja saját javát, mint Isten parancsa, ezért csábítóbbnak gondolta a kígyó szavát, mint Isten szavát. Éva csábítóbbnak látta az engedetlenséget, a bűn által megszerezhető gyümölcsöt, a kígyó szavára való hallgatást, mint sem az Istennek való engedelmességet, az Ő szavának igaznak tartását, hogy „*amely napon eszel arról*” a fáról, „*meghalsz*”.

Az ember azt sem ismerte fel, hogy a Sátán kezdte a harcot, amikor Isten ellen lázította őt, és az őt érő támadás lényegi természetét sem látta meg, hogy az nem testi, hanem elsősorban lelki harc volt. Mert a kígyó nem fizikailag támadta meg az embert, hanem a szívét-lelkét vette célba mézes-mázos szavaival, ravaszságával, hazugsággal és Isten befeketítésével. Beszéde, csábítása közben az ember nem ismerte fel a mögöttes szándékot sem: azt, hogy aki jótevőjeként bátorítja a bűn elkövetésére, igazából a pusztulását kívánja. Az ember nem ismerte fel azt, hogy az ellenség mit támadott meg az életében: konkrétan az Istennel való kapcsolatát. Az ellenségnek ez az elsődleges célja, hogy az ember elszakadjon Istentől. Mert nem pusztán az engedelmesség volt a tét, hanem az, hogy Istentől elszakad-e az ember, vagy nem, és ezáltal az élet forrásának hátat fordít-e, vagy sem. De azt sem ismerte fel az ember, hogy mi a harcban való elbukásának következménye: hogy Isten haragja a földi élet megátkozását jelenti, szenvedést számunkra, végül pedig az örök kárhozatot. Hiába tudta Éva, hogy azon a napon, amelyen esznek a fáról, meg fognak halni (mert ezt ő maga mondta a kígyónak), mégsem hitte azt igaznak azután, hogy a kígyóval beszélt. Az ember tehát hiába találkozott szemtől szembe a Sátánnal, nem látta és nem ismerte meg őt olyannak, amilyen valójában. A bűnbeesés során az ember megbékélt a Sátánnal, és ezzel egyidőben háborút kezdett Istennel szemben, és ezt sem vette észre. Az őt szerető, teremtető Istennek nemcsak hátat fordított, hanem Ellene fellázadt. Urunknak ezért kellett közbelépnie így, hogy az ember bódult állapotából felébredve ellenségének mutassa a Sátánt, a bűnt, a kísértést, és hogy az ember felvegye ezek ellen a harcot. Ha Isten nem lép közbe, akkor az ember még mindig békében élne a bűnnel.

De ne hárítsunk át minden felelősséget Ádámra és Évára, mert mi is ilyenek vagyunk: nem ismerjük meg a valódi ellenséget az életünkben, azt, aki bűnre akar csábítani minket, hanem barátunknak gondoljuk nagyon sokszor. Nem vesszük észre, hogy a hozzánk legközelebb állókon, Pétereken keresztül akar megkísérteni minket, ahogyan megváltó Urunkkal is tette, és azt kellett válaszolnia Jézusnak, hogy „*távozz tőlem, Sátán, (...) mert nem gondolsz az Isten dolgaira*”. Nem látjuk meg a harc valódi természetét, hogy az elsősorban lelki szinten zajlik, és annak célpontja szívünk, gondolataink és hitünk. Nagyon sokszor csak a tetteinkre koncentrálnunk: vajon keresztyén módon cselekszem-e? És nem törődünk azzal, hogy mi van amögött: a szívben, a vágyainkban, a gondolatainkban, amit elsődlegesen megcéloz a kísértő. És ezáltal egyfajta képmutató életre akarunk berendezkedni akarva-akaratlanul, mert a tetteket tartjuk a lényegeseknek. Pedig sokkalta fontosabb az, ami a szívben van, ami a tett mögött áll. Könnyen engedünk a csábító szavaknak, a nagyravágyásunkat kielégítő ígéreteknél, a tiltott dolgok megszerzése ma is hívogat minket, és közben nem vesszük észre, hogy az ideig-óráig tartó e világi gyönyörök nem boldogságot adnak, hanem kárhozatba taszítanak minket. Megelégszünk azzal, hogy egy-két óráig, egy-két napig örömet okozzon nekünk valami, és nem vesszük észre, hogy cserébe az örök boldogságot és az örök életet adjuk oda. Nem vesszük észre, hogy az életünkben a legtöbb dolog az Istennel való kapcsolatunkat próbálja és támadja meg. Nagyon sok minden támadja az Istennel való kapcsolatunkat, bocsánat, hogy ezt mondom: néha a családon keresztül, néha ártatlannak gondolt filmekben keresztül. Az ember nem veszi észre, mert nem gondolkozik el sokszor, hogy miről is szól az a film, és mit akar velem – oda nem figyelve – elhitetni, milyen értékrendet ad nekem. És nem veszi észre az ember a bűn következményeit sem, hogy nem pusztán ebben az életben kell szenvednünk azoktól, hanem az örök kárhozatban, ha nem találjuk meg Istent. A jelen élet döntései, tettei hitünk szerint nemcsak ezt az életet határozzák meg, hanem az örökkévalóságban azt, hogy milyen sorsunk lesz, hogy hiszünk-e Jézus Krisztusban, és az Ő áldozatában, vagy nem. Mindezekben a dolgokban, valljuk be, mi sem látunk tisztán, a Sátán próbál elvakítani minket, ezért Istennek kell felnyitnia újból és újból a szemünket arra, hogy a barátnak hitt csábító igazából az ellenségünk.

Amikor egy gyülekezet, egy egyház, vagy akár egy hívő ember élete mélypontra jut, akkor már nem tud különbséget tenni a jó és a rossz között, ellenség és barát, bűn és jó cselekedet, evangélium és tévtanítás között. Ezért amikor Isten fel akarja ébreszteni az Ő Egyházát haldokló állapotából, valakinek új életet akar ajándékozni, akkor az első dolgok között végzi el benne azt, hogy az embernek felnyitja a szemét saját bűnei meglá-

tására, hogy az addig jónak hitt dolgokban észrevegye kárhozzátásának okait, és leleplezi azokat, akik barátainak mutatkoznak, de valójában az ellenségei. És Isten ellenségeskedést támaszt egyen-egyenként a szívünkben a bűnnel szemben, és a Sátánnal szemben. Bűneink meglátása, azok meggyűlölése, és az ellenük vívott harc mind Isten Lelkének munkája bennünk, amelyek magunktól nincsenek meg a szívünkben. Isten az, aki ellenségeskedést támasztott Éva, az asszony, és a kígyó között, mert addig nem volt ellenségeskedés, és Isten volt az, aki az ő utódaik között is ellenségeskedést támaszt. Istennek ez a tette az Ő könyörületét jelenti haldokló népe számára.

Ez a harc tehát Istentől való, Ő támasztja, ezért nem azonosíthatjuk az Isten nélküli erkölcsösséggel, erkölcscsőszködéssel, amely szintén harcol a bűnnel szemben, de csak azt mondja bűnnek, amelyet a saját esze és megítélése alapján gondol annak. Az emberi erkölcsösségben az ember a mércéje annak, hogy mi a bűn és mi nem az, nem pedig Isten Igéje és akarat. A fő különbség az Istentől való harc és az emberi erkölcsösség küzdelme között az, hogy az utóbbiban (az emberi harcban) nem jelenik meg, vagy nagyon keveset jelent az Isten ellen elkövetett bűn, ami nem is igazán minősül bűnnek. A vallás mindenkinek a magánügye – mondja az erkölcsös ember –, és ezért vallja, hogy toleránsnak kell lenni mindenkivel szemben. Ezért az Istennel kapcsolatos bűnöket inkább nem kell firtatnunk, hanem csakis az emberek ellen elkövetetteket. Gondoljuk végig, hogy az ökumenében nem Istenről beszélnek nagyon sokat, mert akkor előjönnének a különbözőségek, hanem arról, hogy az emberek mit hogyan tesznek. Isten azonban, amikor azt mondja, hogy harcot támasztok az emberek és a Sátán között, akkor ezzel a bálványvallások ellen is küzdelmet indít, nem pedig csak az ellen, hogy ki hogyan viselkedik az emberek között. Az ellen is harcot indít, és ellenségeskedést támaszt, ami az igazságot, az evangéliumot, az Igét hazugsággal próbálja elnyomni, és hazugsággal próbálja háttérbe szorítani.

Istennek ez a munkája egyben ígéret is a hívők számára. Ugyanis nem minden ember szívében támaszt mennyei Édesatyánk ellenségeskedést a bűnnel szemben, ahogy azt a tapasztalat is mutatja, hanem csak az Övéi életében. Ő azt ígéri, hogy ellenségeskedést támaszt a hívők, és a saját bűneik és a Sátán között, amely során Éva utódai győzni fognak. A győzelmet egy egyértelmű képpel fejezi ki az Ige. Azt mondja, hogy amíg a kígyó az embernek csak a sarkát mardossa, addig az ember a kígyó fejére tapos, megöli és legyőzi azt. Ebben a képben nem kell nagyon a részletekben elmerülni, és nem kell szőrszálhasogató módon olyanra gondolni, hogy de hát, ha a mérges kígyó megharapja az ember sarkát, meghal a méregtől. Isten nem ennyire szőrszálhasogató, Ő egy nagyon egyszerű

győzelmet akart ezzel a képpel kifejezni: a kígyó nem ér fel, csak az ember sarkáig, és legfeljebb azt tudja megharapni. Ezzel szemben az ember a kígyó fejét tapossa el. Isten itt egyértelmű győzelmet ígér az embereknek, a hívőknek.

Ennél a képnél azonban meg kell állnunk egy pillanatra, és fel kell tennünk a kérdést: kire vonatkozik ez az ígélet? A legáltalánosabb magyarázat az, hogy Jézus Krisztusra. Sokan ezért is nevezik ezt az igeverset az ősevangéliumnak, mert azt ígéri meg, hogy az ember Jézus feltámadásával legyőzte a Sátánt, és végső győzelmet aratott felette. E mögött a magyarázat mögött az az elgondolás is áll, hogy Mózes egyes számban beszél az asszony magváról. Nem azt mondja, hogy az asszony magvai, hanem csak „az asszony magva”. Pál apostol a Galata 3,16-ban arról beszél, hogy Isten, amikor Ábrahámnak ígéretet tett, akkor nem többes számban beszélt az ő utódairól (magvairól), hanem csak egy magról, aki a Krisztus. Ezt ő ott meg is magyarázza. Ezt a magyarázatot szoktuk alkalmazni erre az igeversre is, és oda jutunk el, hogy itt is egy magról van szó, aki Jézus Krisztus. Ezt a magyarázatot én sem akarom elvetni, csak az Ige alapján – ahogyan a reformátorok is tették – kiszélesíteni. Mert az igeértésünknel fontos az, hogy a Szentírás önmagát magyarázza meg más igék által.

És hogyha azt nézzük meg, hogy az Ige hogyan magyarázza ezt az igeverset, akkor arra kell jutnunk, hogy ez az ige nemcsak Jézus Krisztusra, hanem az Ő Egyházára vonatkozik. E szerint itt Isten nemcsak Krisztusról beszél, hanem az Egyházhoz tartozókról is: azokról, akik Krisztus által üdvözülnek. E szerint a magyarázat szerint a mag szó gyűjtőnévként szerepel itt: azaz azokat kell alatta értenünk, akik Évától származnak, és győzelmet aratnak a Sátán felett. Ezt a magyarázatot erősíti az is, hogy Isten az ellenségeskedést nemcsak Krisztus és a Sátán között támasztotta, hanem a hívők szívében is megjelenik a bűn gyűlölete, és az ellene való harc készsége. Ha pedig a hívők életében is megjelenik a harc, akkor annak a harcnak valamilyen végkimenetele kell, hogy legyen, és ígéretet kell adnia Istennek, hogy mi lesz az. Pont ezért, mivel a harc generációkon át tart, ezért a győzelmet is folyamatosan ígéri Isten az Ő népének. Ezért is kezdi Isten azzal, hogy már Éva és a kígyó között is ellenségeskedést támaszt. Nemcsak azt mondja, hogy ellenségeskedést támasztok az utódaid és az ő utódai között, hanem *„közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között”*. Ez a magyarázat nem mond ellent annak, hogy a győzelemnek csakis egyetlen forrása van, aki Jézus Krisztus maga. Egyedül Ő győzte le a Sátánt, mert Ő volt képes emberként ezt megtenni, ellenállva minden kísértésnek, és legyőzve őt a feltámadásban. Ugyanakkor vigyáznunk kell, hogy Őt nem szabad az Övéitől függetlenül néznünk, mert az Ige kijelentése szerint Ő egy test az Ő Egyházával, az Övéivel, ezért

ha a test feje győz, akkor az egész test is győzni fog. Így az Ő győzelme a mi győzelmünk is, és erre tesz itt Isten ígéretet ebben az igében.

Ezt a magyarázatot támasztja alá a Lukács 10,19 is, amelyben Krisztus azt mondja 70 tanítványának: „*íme, adok nektek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat nektek*”. Ez ennek az igének részbeni beteljesedése. Ugyancsak erre az ígére vonatkozik a Róma 16,19b-20 is. Ezt mondja az Ige: „*akarom, hogy bölcsek legyetek a jóban, ártatlanok pedig a rosszban. A békességnek Istene megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt hamar*.” Ez is – Pál apostol által – a római gyülekezetnek adott ígéret. Pál apostol ezt a gyülekezetre vonatkoztatja, akiket tévtanítók próbáltak eltéríteni az engedelmesség útjáról, ahogyan a Sátán is tette régen Évával. Látjuk tehát, hogy Isten azért, hogy felébressze az akkori egyházat, Ádámot, Évát és utódaikat, az ellenségeskedés támasztásának ígéretét adja nekik, valamint azt, hogy győzni fognak ebben a harcban.

Röviden beszélnünk kell ennek a harcnak a természetéről is. Egyrésztől tudatosítanunk kell azt magunkban, hogy ez a harc nagyon nehéz számunkra, mert önmagunk megtagadásával jár. Korábban említettem, hogy az ember mennyire félreismeri a Sátánt, saját magát és bűneit. Könnyen félrevezethetőek vagyunk, és valljuk be, hogy attól még, hogy megtérünk, öemberünk sokáig megmarad: ugyanúgy bűnbe esünk hívőként is. Ezért abban felismerni az ellenséget – egy hívő ember számára –, ami addigi életében örömet, boldogságot okozott, reményt adott, nagyon nehéz. Hátat fordítani annak, amit addig szeretett az ember, és elengedni azt, amihez két kézzel, foggal-körömmel ragaszkodott, az egyik legnehezebb lépés a hívő ember életében. Ehhez olyan fajta önmegtagadásra van szükségünk, amely új módon akar gondolkozni. Az önmegtagadás azt jelenti, hogy megtagadom a régi gondolkozásomat. Ugyanis fel kell ismernünk, hogy az ellenségünk gondolkodása a mi gondolkodásunk is addig, amíg Isten meg nem térít minket, és ellenségeskedést nem támaszt köztünk és a Sátán között. Sajnos bennünk is ott van a hazugság, az önzés, az irigység, a gőg, a gyűlölet, ezek mind meg vannak bennünk, akárcsak a Sátánban. A meg nem tért ember gondolkozása azonos azével, akit követ. Jézus Krisztus mondja a János evangéliumának 8. fejezetében: „*Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni*” (44. vers). Tehát ez a harc ott kezdődik, hogy saját gondolkodásunkat meg kell tagadnunk, és meg kell tanulnunk Isten szerint gondolkodni, Isten szerint élni. Továbbá: ez az önmegtagadás az értékítéletünk megváltoztatását is jelenti, ami szintúgy harc. Ahogyan Pál apostol mondja: amit addig nyereségnek, kincsnek és értéknek tartott az életében, azt mind kárnak és szemétnak ítélte „*Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága mi-*

att”. Hogy történhetett ez Pállal, hogy amit nyereségnek tartott, amit boldogsága egyik alapjának tekintett, utána azt mondja, hogy mindez kár és szemét, ki kell dobni, ott kell hagyni, le kell vele számolni? Csak úgy, hogy megtalálta az igazi kincset: Jézus Krisztus ismeretének gazdagságát.

Önmegtagadással jár tehát ez a harc, gondolataink, értékítéleteink szintjén, és azzal is, hogy az ember megtanulja (mert addig nem teszi) gyűlölni a bűnt. Már ez önmagában véve nagy lépés a küzdelemben, mert azt jelenti, hogy az ember már látja saját bűnét, és nem ragaszkodik hozzá, hanem szabadulást keres abból. Ha valaki elkezd gyűlölni a bűnét, az már egy előrelépés. Mert nem elég meglátni, nem elég azt mondani, hogy igen, ez bűn, attól még az ember belül ragaszkodhat hozzá, belül dédelgetheti, és ugyanúgy megcselekedheti, vágyódhat utána. Az embernek meg kell tanulnia meggyűlölni azt, ami bűn az életében, de ugyanakkor az Isten által nekünk adott győzelem nem csak a bűn meggyűlöléséből áll pusztán. A harc nem egyenlő a bűn meggyűlölésével, hanem a jó megtanulásával, akarásával és cselekvésével is együtt jár. Mert ha csak gyűlölni tanuljuk meg a bűnöket, akkor a gyűlölet eluralkodik rajtunk, és másokban is elkezdjük gyűlölni a bűnt, és a másikat is elkezdjük gyűlölni, és törvényeskedőkké válunk, akik előbb-utóbb hamarabb elítélik a másikat, mint saját magukat. Csak akkor tudok a bűn ellen harcolni, ha megtanulok a nélkül, azaz bűn nélkül, Istennek engedelmesen, Neki tetsző módon élni, erre törekedni. Csak akkor győzök ebben a küzdelemben, ha megtanulok szeretni. Szeretni azt, amit Isten is: az Ő akaratát és a bűnös embert (nem a bűnös ember bűnét, hanem a felebarátomat benne), és mindazt, amit Ő is szeret, amit Isten szeret. Ez a harc elsősorban lelki, önmagunk ellen vívott harc. Természetesen lehet beszélni arról is, hogy a hívő embernek minden kapcsolatában harcolnia kell: a házasságában meglévő bűnei ellen, a családja bűneivel, a baráti kapcsolataiban lévő bűneivel, a gyülekezeti közösségben lévő bűnökkel szemben, munkahelyi, iskolai közösségében lévő bűnök ellen. Mégis elsősorban a harcot magunk, és nem mások bűnei ellen kell vívnunk, ezt az Ige egyértelműen hangsúlyozza.

Végül pedig arról kell beszélnünk, hogy amikor Isten elkezd ilyen módon munkálkodni bennünk, ellenségeskedést támaszt a szívünkben, harcba vezet minket nap mint nap, akkor egyben a győzelem felől is biztosít bennünket. Mert Jézus Krisztus földi élete során a kísértés felett is győzelmet aratott. Ha az életét megvizsgáljuk, ez a győzelem mutatkozik meg. Áldozatának bemutatásában a tökéletes engedelmesség jelenik meg, mert engedelmes volt a halálig, a keresztfának haláláig. És feltámadásában az ember feletti hatalomnak, még a halálnak a legyőzését is megmutatja. Mindebben a győzelemben, amely a mi életünkben is végigmegy – a mindennapok kísértései, az engedelmesség, a halál –, mindezekben Megváltó

Urunk győzött, és minket is részesíteni tud és akar is. A győzelmet Ő nekünk is ígérte. Az egész Jelenések könyve erről a győzelemről szól, gondoljunk csak a 7 levélre, amelyek a könyv elején találhatók, a levelek végén mindig az az ígéret szerepel, hogy „*aki győz...*” (és utána jön az ígéret). „*Aki győz.*” Miért? Mert Jézus Krisztussal győzünk. Nem önmagunk (magunkban csak elbukunk), de Ő az, aki győzelemre vezet bennünket önmagunk megtagadásában, a bűnnel, a Sátánnal való harcainkban.

Amikor tehát Isten népét fel akarja ébreszteni, szívünket ilyen módon formálja át, támaszt bennünk ellenségeskedést a bűnnel szemben, indít bennünket önmagunk megtagadására, a bűneinkkel szembeni harcra, valamint akaratának szeretésére és követésére. Isten nem békés, nyugodt életet ígér, hanem állandó harcokkal telít, mert ellenségeskedést támaszt, de a győzelem ígéretét is megadja nekünk, hogy ne lankadjunk meg, és ne fáradjunk meg ebben a küzdelemben.

Isten, amikor először kerül válságos helyzetbe Egyháza a történelem során, ezzel a tetteivel és ígéreteivel ébresztgeti, bátorítja az Övéit, Ádámot és Évát: „*ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.*” Testvérek, ha Isten ezzel bátorította őszüleinket, akkor bátorítson és indítson minket is ez a tette, ígérete a Neki való engedelmességre, és a Benne való bizalomra, a bűn elleni harcra, a saját bűneim elleni harcra. Isten Szentlelke támogasson és vezessen minket ebben!

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, hogy Igédben kijelented, hogy arra a kösziklára akarsz bennünket állítani, hogy a mi üdvösségünk, néped és Egyházad megléte nem tőlünk, hanem Tetőled függ. Köszönjük, hogy mindig hű maradsz, magadat meg nem tagadhatod, és hogy sosem hagyod elveszni népedet, megígérted, hogy mindig lesz néped itt a földön. Köszönjük, hogy ez lehet a mi üdvbizonyosságunk egyetlen alapja. Hálát adunk azért, hogy az Igében számtalan helyen láthatjuk, hogy mint tartottad be ezt az ígéretedet, hogy halófélben lévő Egyházadat felébresztetted. Urunk, köszönjük, hogy a történelem során nem csak a reformációkor tetted ezt, hanem azóta is számtalan ébredés történhetett világszerte. Könyörgünk, hogy most is ébresztgess bennünket egyen-egyenként is, egyházunkat is, népünket is. Látod népünk helyzetét, felebarátaink és szívünk állapotát, azt, hogy mennyire szükségünk van a Te megelevenítő, életre hívó szavadra.

Urunk, kérünk, hogy ma is támassz ellenségeskedést közöttünk, és bűneink, a Sátán és minden kísértése között. Add, hogy ne essünk az Ő csapdájába, tőrébe, ne engedjünk a testi kívánságoknak, hanem valóban meggyűlölve azt, ami a Te szemedben is utálatos, és megszeretve azt, amit

megparancsolsz, és ami Számodra kedves, Szentlelkedtől vezérelve igyekezzünk egyre jobban Neked élni.

Köszönjük ezt a kegyelmedet, ha ez a harc már jelen lehet az életünkben. Ha nagyon meglankadtunk benne, vagy már feladtuk, vagy még nem jelent meg, akkor könyörgünk, hogy támaszd fel bennünk ezt az ellenségeskedést újból. Azért is könyörgünk, hogy mindemellett segíts, hogy egyre jobban szeressünk Téged és felebarátainkat. Köszönjük Igédet, amely ebben utat és irányt mutat nekünk, hogy elsősorban magunkkal harcoljunk. Látod ennek nehézségét, akadályait, egyen-egyenként mi az, ami megkötöz bennünket. Kérjük a Te szabadításodat, a Te győzedelmedet. És amikor miénk lehet ez a győzelem egy adott bűnben, hadd dicsőítsünk és magasztaljunk Téged, mert Te szerezted.

Köszönjük Neked, hogy a testvéri közösség, egymás hite általi megbátorodás is ajándékként adatott nekünk. Kérünk, hogy tudjuk ezt megbecsülni.

Könyörgünk beteg testvéreinkért, támogasd őket a betegágyon, akár otthon, akár kórházban legyenek, és mindenekelőtt erősítsd meg őket a hitben, a Benned való bizalomban, és kegyelmed nagysága szerint adj nekik gyógyulást.

Könyörgünk gyászoló testvéreinkért, Te vagy *„a feltámadás és az élet”*, és az igazi vigasztalás, kérünk, vigasztald őket.

Hadd imádkozzunk gyülekezetünk minden alkalmáért, add, hogy a Te Igéd hirdettessék, mindig Tégedet magadat hadd keressünk, és nézzünk. Segíts minket abban, hogy mindig hittel tudjunk részt venni ezeken az alkalmakon.

Köszönjük, hogy ígéreted szerint velünk maradsz *„minden napon a világ végezetéig”*, ez számunkra bátorítás, erő, ígéret, és ugyanakkor, figyelmeztetés, intés is.

Kérünk, Urunk, hogy hadd magasztaljunk Téged azért, aki vagy és váltásodért, kereszthalálodért, feltámadásodért hadd áldjuk a Te háromszor szent nevedet!

Ámen.

680

Szent, győzedelmes élet

☞ [?]

♪ Rettungsjubel, 1906

☞ Vargha Gyuláné (1863-1947)

Szent, győ - ze - del - mes é - let, mely - ből e - rő fa - kad,
De hogy le - hetsz te győz - tes, kit bűn tart fog - lya - úl?

Ez lé - gyen osz - tály - ré - szed e föl - dön már a - lant.
Ha té - ged is le - győz - het a győ - ze - del - mes Úr.

A bűnt az Úr le - győz - te, min - dent el - vé - ge - zett,
Csak ősz - sze - tör - ni en - gedd ke - vély, bű - nös szi - ved,

A harc már el van dől - ve, győz - tes lett a ke - reszt.
Az Úr ke - reszt - jét fel - vedd: s a győ - ze - lem ti - ed.

3. Ha szíved dalra gerjed, dicső egy dal lesz ez,
Mely von sok bűnös lelket az Úr keresztjéhez,
Amelynek zengzetétől az ellen megriad,
Mert abból ég felé tör győzedelmes öntudat.

4. A harc hevesebb egyre, közel a nagy Király,
Ó, boldog, kit fegyverbe', ébren s talpon talál.
Légy kész elébe menni, álljad meg jól helyed,
Nem árthat annak semmi, akit az Úr szeret.